

X

Arrest

nr. 248 491 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 15 april 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Caracas. Na uw middelbaar onderwijs ging u naar Boston (VS) om er een bachelordiploma in de computerwetenschappen te behalen. Vervolgens keerde u terug naar Venezuela en behaalde in 1994 uw diploma als grafisch ontwerper. Van 1995 tot 2002 werkte u als grafisch designer voor de firma Nasca in Los Mercedes. Bij een referendum in 2004 werden alle namen van de voorstemmers, waaronder de uwe, gepubliceerd. Deze "zwarte Tasconlijst" zorgde er voor dat u moeilijker werk vond, geen voedsel of medicijnen kreeg en uw politieke rechten geschonden werden. Van 2006 tot 2010 werkte u voor de verzekeringsmaatschappij Willis Corretaje de Reaseguros en van 2011 tot 2014 was u aan het werk in het commercieel centrum Tamanaco als grafisch designer. Vanaf 2014 werkte u als freelancer.

In 2012 reisde uw zus [M.] naar België om te trouwen met een Belgische man. U woonde het huwelijk bij in België en keerde vervolgens terug naar Venezuela om er te werken. Uw zus heeft intussen de Belgische nationaliteit.

Op 1 september 2016 nam u deel aan een manifestatie genoemd "de optocht voor de inname van Caracas". In het kader hiervan werd u samen met twee buurvrouwen geïnterviewd door het digitale nieuwsmedium El Estimulo. Vanaf tien dagen na de publicatie van dit artikel kreeg u telefoontjes van onbekenden waarbij u beledigd werd.

Eind december 2016 keerde u terug naar België om de kerstperiode door te brengen. Na ongeveer 36 dagen keerde u terug naar Venezuela. U bleef elke week telefoontjes krijgen na terugkeer naar Venezuela. Op 3 juli 2017 reisde u opnieuw naar België. Intussen kwam de situatie in uw wijk Montalban tot een kookpunt met schietpartijen en repressie. Uw buurvrouw vertelde u dat mensen naar uw appartement waren gekomen op zoek naar u en andere oppositieleden. U bleef 84 dagen in België en keerde vervolgens terug naar Venezuela.

In maart 2018 werd u op straat overvallen door een gewapende man. U besliste toen dat het niet langer veilig was om in Venezuela te blijven en dus om het land te verlaten. Ook na dit voorval bleef u dreig telefoons krijgen.

Op 23 september 2018 verliet u Venezuela om via Panama, Mexico, Dallas en Londen definitief naar België te komen. U kwam in België aan op 3 november 2018 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 30 november 2018.

U vreest bij terugkeer dat de anonieme bellers hun bedreigingen zullen uitvoeren en dat u omwille van uw verschijning op de Tasconlijst vervolgd zal worden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort neer, alsook uw vervallen paspoort, uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte met vertaling, een origineel document over uw burgerlijke staat met vertaling, informatie over uw vlucht, een kopie van uw diploma's, een kopie van een schermafbeelding van de Tasconlijst met uw naam op, een kopie van een Wikipedia-artikel over de Tasconlijst, een kopie van een deel van een rapport van Human Rights Watch, een kopie van een artikel over de Tasconlijst van Proavinci, een kopie van een artikel over de Tasconlijst van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens, een kopie van het nieuwsartikel waarin u verscheen, een kopie van twee foto's van uw deelname aan een protest in België, een kopie van artikelen omtrent de algemene veiligheidssituatie in Montalban, een kopie van een medisch rapport d.d. 14 september 2018, een kopie van de identiteitskaart van uw zus, een kopie van de geboorteakte van uw zus en bijkomende opmerkingen van uw advocaat over het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Venezuela te hebben verlaten omdat u er als opposante van het huidige regime wordt beschouwd en als dusdanig wordt geïsoleerd. Uw naam staat op de Tasconlijst en sinds september 2016 ontving u tevens bedreigende telefoons. Voorts werd u in maart 2018 op straat overvallen. U stelt bij terugkeer naar Venezuela hierdoor te vrezen voor uw veiligheid.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient echter geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk jarenlang het slachtoffer was van bedreigende telefoons. U verklaart dat u sinds uw verschijning in een artikel op een online nieuwsmedium in 2016 tot uw vertrek in 2018 wekelijks bedreigd werd aan de telefoon door anonieme bellers, dit tot twee- of driemaal per week toe (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/04/2019, p. 10, 18). In de eerste plaats is uw eigen gedrag niet in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. U ging sinds de ontvangst van deze telefoontjes namelijk tweemaal naar België op vakantie, eind december 2016 voor 36 dagen in de kerstperiode (CGVS, p. 7) en begin juli 2017 voor 84 dagen (CGVS, p. 8). Tijdens de eerste trip reisde u ook nog via Amsterdam naar Dubai om twee weken bij een vriend door te brengen (CGVS, p. 20). Tijdens geen van deze verblijven in het buitenland heeft u echter een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS, p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst - u haalde onder meer aan dat u bij terugkeer naar Venezuela te vrezen dat deze anonieme bellers hun bedreigingen zullen uitvoeren - mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U gevraagd waarom u bijvoorbeeld in september 2017 nog terugkeerde naar Venezuela en toen niet besloot hier in België te blijven (en aldus toen al hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen), zei u onder meer dat u altijd iemand bent geweest die wil vechten voor haar land (CGVS, p. 22). Gelet op de ernst en de regelmaat van de dreigtelefoons die u kreeg, jarenlang elke week twee à drie keer, komt deze uitleg echter niet overtuigend over. Bovendien blijkt dat u na uw terugkeer naar Venezuela in september 2017 niet meer heeft deelgenomen aan protestacties, daar uw laatste deelname aan een dergelijke gebeurtenis dateert van 24 april 2017 (CGVS, p. 8 en 22), waardoor het een raadsel is hoe u precies vocht voor uw land na terugkeer. U beweert verder nog dat u eigenlijk hoopte dat de telefoontjes wel zouden ophouden eens u terugkwam uit het buitenland (CGVS, p. 18 en 22). Dat u dit de eerste keer zou denken, kan nog als aannemelijk worden beschouwd, maar aangezien u niet één keer maar twee keer Venezuela verliet, terugkeerde en opnieuw elke week dezelfde telefoontjes bleef krijgen, kan er geenszins enig geloof aan worden gehecht dat u dit ook de tweede keer nog zou denken. Nog frappanter is uw verklaring dat u tijdens uw bezoek van drie maanden aan België in 2017 via een buur te weten kwam dat er mensen waren langsgekomen in uw appartement op zoek naar u (CGVS, p. 19). Dit zou net na een periode van escalatie zijn gebeurd in de maanden april, mei en juni (CGVS, p. 19). Na uw vertrek uit uw buurt zouden er schietpartijen zijn geweest en zou er overal gezocht zijn naar oppositieleiden en studenten (CGVS, p. 19). Dat u in die context toch terugkeerde naar Venezuela en opnieuw in hetzelfde appartement ging wonen in Caracas waar u reeds sinds september 2016 op wekelijkse basis dreigtelefoons kreeg (CGVS, p. 8) en er dus zelfs mensen waren langsgekomen op zoek naar u, is manifest ongeloofwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw adres dan ook volledig. Daarbij kan nog gewezen worden op het feit dat u eigenlijk geen enkele poging heeft ondernomen om meer te weten te komen over deze anonieme bellers, ondanks het feit dat uw leven sinds 2016 zo hard veranderd zou zijn (CGVS, p. 21).

Niet alleen uw verklaringen over uw eigen gedrag zijn ongeloofwaardig, ook de werkwijze van de anonieme bellers roept enkele vraagtekens op. Deze anonieme personen zouden zich van september 2016 tot september 2018 hebben bezig gehouden met u elke week twee tot drie keer op te bellen, louter om u, een vrouw van middelbare leeftijd, te intimideren door te zeggen dat ze wisten waar u woonde en u in het oog hielden (CGVS, p. 18 en 21). Uw bovenbuurvrouw [F.P.], die ook in ditzelfde artikel vermeld wordt en net als u op de Tasconlijst zou staan (CGVS, p. 14), zou dan weer geen enkele telefoon hebben gekregen (CGVS, p. 22) en ondanks uw bedreigingen nog steeds in hetzelfde appartement in Caracas verblijven (CGVS, p. 9). Deze manier van voorstelling, waarbij de anonieme bellers niets bekwamen behalve zelf enorm veel tijd te verliezen door u jarenlang wekelijks telefonisch lastig te vallen, kan niet overtuigen.

U haalt tot slot nog een incident aan van maart 2018 waarbij u op straat beroofd werd en de dader een wapen op u richtte (CGVS, p. 10). De dader ging er toen vandoor met uw spullen maar zei op geen enkel moment uw naam (CGVS, p. 11). U zegt hier specifiek bij dat u niet zeker was of dit deel uitmaakte van de vervolging tegen u of niet (CGVS, p. 10). U heeft dit in elk geval niet als dusdanig kunnen bevestigd zien. Desalniettemin had dit een enorme impact op u als persoon en deed dit u besluiten uw land definitief te verlaten en internationale bescherming te zoeken. Ook na deze gebeurtenis bleef u bovendien telefonische bedreigingen ontvangen (CGVS, p. 10 en 11). In die context is het echter niet geloofwaardig dat u zelfs op dat moment niet overwoog om ergens anders te gaan wonen, bijvoorbeeld bij uw familieleden dichtbij Caracas (CGVS, p. 20). U verliet immers pas in september 2018 uw land. In de tussentijd mag verwacht worden dat u er alles aan zou gedaan hebben en de gepaste maatregelen zou nemen om uw eigen veiligheid te vergroten. Uw verklaring, dat u weliswaar in de gevaarlijkste zone woonde maar die goed kende terwijl u andere zones minder goed kende (CGVS, p. 20), wijst er een te meer sterk op dat deze gebeurtenis los staat van eventuele vervolging omwille van uw politieke overtuiging. Dat u na dit voorval ook nog tot september 2018 wachtte om Venezuela te verlaten, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u specifiek een doelwit zou uitmaken en reeds jarenlang bedreigd werd.

Wat betreft het feit dat uw naam op de Tasconlijst zou staan, moet in eerste instantie opgemerkt worden dat u louter een kopie neerlegt van een schermafbeelding waar dit uit zou moeten blijken, hetgeen bijzonder relatief is van waarde. Bovendien zijn de problemen die u in uw geval hierdoor zou hebben gehad of redelijkerwijs zou kunnen hebben in de toekomst niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Betreffende de artikels die u neerlegt over de Tasconlijst moet er op gewezen worden dat deze de algemene situatie schetsen maar dat er in het kader van een verzoek om internationale bescherming moet gekeken worden naar de individuele omstandigheden van elk verzoek. U haalt een resem gevolgen aan gaande van het schenden van uw politieke rechten, uw recht op werkgelegenheid, uw sociale rechten en uw recht op gezondheidszorg tot repressie en onderdrukking (CGVS, p. 12, 13). U haalt specifiek aan dat deze schendingen teruggaan tot 2004 en duurden tot uw definitieve vertrek uit Venezuela in 2018 (CGVS, p. 14). In uw geval, rekening houdend met uw specifieke omstandigheden moet er echter besloten worden dat er geenszins sprake is van een situatie van vervolging of ernstige schade door het feit dat uw naam op die lijst zou staan. Zoals hierboven reeds vermeld verliet u Venezuela tussen 2012 en 2018 verschillende keren, om onder andere driemaal naar België te komen in 2012, 2016 en 2017 (CGVS, p. 7-8). Toch keerde u telkens terug naar Venezuela. Dit op zich is reeds een ernstige indicatie dat de nadelen die u beweert te hebben ondervonden door uw naam op deze lijst in 2004 niet van die aard zijn dat ze kunnen aangemerkt worden als vervolging of ernstige schade en relativeert uw vrees dat dit in de toekomst zo zou zijn dan ook ernstig. Verder blijkt uit uw verklaringen dat voor zover u hierdoor in het verleden reeds problemen zou gekend hebben hierdoor, u er toch in slaagde om tussen 2004 en 2018 in het land te blijven en dermate comfortabel te leven dat u niet alleen in staat was om verschillende buitenlandse reizen te ondernemen maar tevens telkens terugkeerde naar Venezuela waar u wel degelijk steun kreeg voor de door u beschreven problemen. Zo zou u problemen gekend hebben met nierstenen, voor het laatst in 2015 (CGVS, p. 17), en niet naar een overheidsziekenhuis zijn kunnen gaan (CGVS, p. 17). In de plaats daarvan kon u wel terecht bij privéklinieken die u opvingen (CGVS, p. 17). U kreeg sinds 2016 de professionele begeleiding van een psycholoog, (CGVS, p. 4) die u vanuit Venezuela nog steeds opvolgt terwijl u in België bent (CGVS, p. 16). Qua voeding beweert u dat het voor mensen op de Tasconlijst onmogelijk is om voedsel te krijgen via de CLAP boxen (CGVS, p. 14) en dat alle winkelrekken leeg zijn (CGVS, p. 15). Nochtans slagen uw tante en neef die nog in Venezuela wonen en net als drie miljoen anderen ook op de Tasconlijst staan (CGVS, p. 13) er blijkbaar wel in om voeding te bekomen, volgens u omdat ze misschien wel meer mogelijkheden hebben omdat ze verder van Caracas wonen (CGVS, p. 15). In deze door u geschetste context verbaast het dan ook enorm dat u nooit overwoog om naar daar te verhuizen (CGVS, p. 15). Uw verklaring hiervoor, dat u altijd in Caracas heeft gewoond, relativeert de ernst van de door u beweerde problemen om voeding te bekomen voor mensen zoals u die op de Tasconlijst staan. U vertelt voorts dat u slechts éénmaal per week naar de supermarkt kon gaan (CGVS, p. 14), maar voegt er aan toe dat dit zo is voor iedereen in Venezuela (CGVS, p. 15) waardoor ook op dit vlak geen sprake is van een systematische discriminatie voor zij die op de Tasconlijst staan. Wat betreft uw recht op werkgelegenheid dat u zou verloren zijn door op de Tasconlijst te staan (CGVS, p. 5) moet er op gewezen worden dat u ondanks het feit dat u niet voor een overheidsjob in aanmerking zou kunnen komen, voor verschillende werkgevers werkzaam was en ook als freelancer grafisch designer werkte (CGVS, p. 5). Dat u niet voor een overheidsjob in aanmerking zou komen, is niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een niveau van discriminatie dat gekwalificeerd kan worden als vervolging of ernstige schade.

Verder zou u hebben deelgenomen aan een achttal betogingen (CGVS, p. 22). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Zoals hierboven gemotiveerd werd, kan er echter geen geloof worden gehecht aan het feit dat u bedreigd werd door anonieme bellers of geviséerd zou worden door de Venezolaanse overheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beweerde deelname aan een achttal betogingen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Hierbij moet rekening gehouden worden met het feit dat u expliciet vermeldt dat u geen lid was van een politieke partij of organisatie (CGVS, p. 9), dat u er minstens driemaal in slaagde om Venezuela te verlaten en terug binnen te komen via de luchthaven zonder hier enige problemen te ondervinden (CGVS, p. 11) en dat u uw paspoort telkens succesvol kon vernieuwen, een laatste keer in december 2014 (CGVS, p. 20). Dit zijn duidelijke indicaties dat u bij de Venezolaanse autoriteiten niet gekend bent als zijnde een te duchten oppositielid.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerde deelname aan een achttal betogingen en uw beweerde handtekening op de

Tasconlijst in 2004. Aldus moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt een vrees voor vervolging te hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent een hooggeschoolde vrouw die onder andere in de Verenigde Staten een hoger diploma heeft behaald (CGVS, p. 2), u heeft een eigen appartement in Caracas dat momenteel niet gebruikt wordt (CGVS, p. 7), u heeft nog familieleden in de buurt van Caracas die in het verleden reeds hulp hebben geboden waar nodig (CGVS, p. 15), uw vriendin [A.B.] die u in het verleden reeds aan een job hielp, woont nog steeds in Caracas (CGVS, p. 6) net als uw buurvrouw [F.P.] die samen met u in een artikel verscheen in 2016 (CGVS, p. 9), u kon het zich veroorloven om zich te laten verzorgen in privéklinieken (CGVS, p. 17) en u laat zich nog steeds bijstaan door een Venezolaanse psycholoog terwijl u in België verblijft (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt dat uw zus en uw schoonbroer u vanuit België ook steun gaven en betaalden voor uw vliegtuigtickets (CGVS, p. 8). Toen u in 2016 naar België kwam, kon u zich zelfs een reis van twee weken naar Dubai veroorloven om daar een vriend te bezoeken (CGVS, p. 20). Zoals hierboven reeds vermeld, zou u verschillende nadelen hebben ondervonden omdat uw naam op de Tasconlijst stond maar toch besliste u telkens opnieuw om terug naar Venezuela te reizen nadat u naar het buitenland ging. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld

gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U legt weliswaar enkele artikels neer waaruit zou moeten blijken dat uw wijk een van de gevaarlijkste plekken zou zijn (CGVS, p. 16) maar relativeert de ernst hiervan zelf door het feit dat u telkens terugkeerde naar hetzelfde appartement en dus dezelfde wijk na uw verblijven in het buitenland (CGVS, p. 8), terwijl u familie heeft die dichtbij Caracas woont en die u reeds eerder hielp (CGVS, p. 15).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw paspoorten, identiteitskaart, geboorteakte, document over burgerlijke staat, diploma's, informatie over uw vlucht en de identiteitskaart en geboorteakte van uw zus hebben louter betrekking op uw identiteit die niet betwijfeld wordt in deze beslissing. De documenten die u neerlegt over de Tasconlijst, het nieuwsartikel waarin u vermeld wordt en de artikelen over de veiligheidssituatie in Montalban werden hierboven reeds besproken. De foto's die u neerlegt van een stembiljet en van uzelf waaruit zou moeten blijken dat u vanuit België meestemde voor een referendum in 2017 zegt niets over uw mogelijke vrees of risico bij terugkeer. U legt tot slot nog een medisch rapport neer waaruit zou blijken dat u angsten heeft meegemaakt en hiervoor naar een psycholoog ging sinds 2016 (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dat u begeleid wordt door deze psycholoog vanuit België en dat deze psycholoog nog steeds zijn praktijk in Venezuela heeft (CGVS, p. 16). Hieruit kan afgeleid worden dat u ook na terugkeer naar Venezuela nog begeleid zal kunnen worden door deze psycholoog en aldus toegang heeft tot de psycho-medische gezondheidszorg in uw land van herkomst.

De bijkomende opmerkingen van uw advocaat waarin correcties werden aangebracht betreffende het persoonlijk onderhoud werden toegevoegd aan het dossier maar beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Evenmin is zij akkoord met de stelling dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch met de stelling dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Zij verwijst naar de "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OCHCR "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018;
- COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019;
- COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019;
- OHCHR "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019;
- Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela 2020*" van juni 2020;
- COI Focus "*Venezuela: situatieschets*" van 15 mei 2020;
- EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020.

3.2. Verzoekster maakt op 15 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. Zij deelt vooreerst mee dat de zogenaamde Tasconlijst, waar haar naam staat vermeld, op eenvoudige wijze kan worden geraadpleegd via het internet. Zij geeft de te nemen stappen weer en legt een printscreen neer van de opzoeking in de Maisanta-applicatie (stuk 1). Verzoekster wijst er verder op dat zij om politieke redenen nooit een Carnet de la patria heeft aangevraagd en stelt dat zij ten gevolge van haar opname in deze Tasconlijst hoe dan ook niet van enig voordeel zou kunnen genieten. Zij citeert uit het rapport "*Carnet de la Patria and Other Means of Social Exclusion for Political Reasons*", gevoegd als stuk 2 bij de aanvullende nota. Tevens haalt zij een zaak aan van het Inter-Amerikaans Gerechtshof dat zich op 8 februari 2018 uitsprak over een zaak van overheidsambtenaren die op de Tasconlijst stonden. Verzoekster verwijst tot slot naar het EASO-rapport van augustus 2020 wat betreft de politieke repressie en de humanitaire situatie in Venezuela.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoekster verklaart dat zij Venezuela heeft verlaten omdat zij er als opposante van het huidige regime wordt beschouwd en als dusdanig wordt gevisieerd. Haar naam staat sinds 2004 op de zogenaamde Tasconlijst en sinds september 2016 ontving zij tevens bedreigende telefoons, nadat zij deelnam aan een betoging en haar naam in het kader hiervan in een nieuwsbericht verscheen. In een periode van 20-tal jaren nam zij deel aan 8 betogingen. In maart 2018 werd zij overvallen op straat.

4.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als

signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60).

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat verzoekster geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

4.3. Zo maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk jarenlang slachtoffer was van dreig-telefoons sinds 2016 tot haar vertrek in 2018.

De geloofwaardigheid van de beweerde dreigtelefoontjes wordt vooreerst aangetast door verzoeksters eigen gedrag. Zo blijkt dat verzoekster sinds de ontvangst van deze telefoontjes in 2016 en 2017 tweemaal op vakantie ging naar België zonder dat zij tijdens haar verblijf hier van 36 en 84 dagen ooit een beschermingsverzoek heeft ingediend. Ook toen zij tijdens haar eerste trip via Amsterdam naar Dubai reisde om twee weken bij een vriend door te brengen, heeft zij geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoeksters nalatigheid in dit verband, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte en ondermijnt dan ook de algemene geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging. Van verzoekster, die vreest dat bij terugkeer naar Venezuela deze anonieme bellers hun bedreigingen zullen uitvoeren, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient.

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster hoopte dat het bij telefonische bedreigingen zou blijven maar dat zij na de overval in 2018 beseftte dat zij nooit meer veilig zou zijn in Venezuela, overtuigt niet gelet op de ernst en de regelmaat van de dreigtelefoons die zij sinds 2016 jarenlang elke week twee à drie keer zou hebben gekregen. Bovendien verklaarde verzoekster bij het CGVS dat zij eigenlijk hoopte dat de telefoontjes wel zouden ophouden eens zij terugkwam uit het buitenland (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 15 april 2019, p. 18, 22). Dat zij dit de eerste keer zou denken, kan nog als aannemelijk worden beschouwd, maar aangezien verzoekster niet één keer maar twee keer Venezuela verliet, terugkeerde en opnieuw elke week dezelfde telefoontjes bleef krijgen, kan er in geen geval enig geloof aan worden gehecht dat zij dit ook de tweede keer nog zou denken. Nog frappanter is verzoeksters verklaring dat zij tijdens haar bezoek van drie maanden aan België in 2017 via een buur te weten kwam dat er mensen waren langsgekomen in haar appartement op zoek naar haar (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 15 april 2019, p. 19). Dit zou net na een periode van escalatie zijn gebeurd in de maanden april, mei en juni; na haar vertrek uit haar buurt zouden er schietpartijen zijn geweest en zou er overal zijn gezocht naar oppositieleden en studenten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 15 april 2019, p. 19). Dat verzoekster in die context toch terugkeerde naar Venezuela en opnieuw in hetzelfde appartement ging wonen in Caracas waar zij reeds sinds september 2016 op wekelijkse basis dreigtelefoons kreeg en waar dus zelfs mensen waren langsgekomen op zoek naar haar, is manifest ongeloofwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen aan haar adres dan ook volledig. Daarbij wijst de commissaris-generaal nog terecht op het feit dat verzoekster

eigenlijk geen enkele poging heeft ondernomen om meer te weten te komen over deze anonieme bellers, ondanks het feit dat haar leven sinds 2016 zo hard zou zijn veranderd (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 15 april 2019, p. 21).

Wat betreft het incident in maart 2018 waarbij zij op straat werd beroofd, verklaart verzoekster overigens specifiek dat zij niet zeker was of dit deel uitmaakte van de vervolging tegen haar of niet (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 15 april 2019, p. 21). Verzoekster houdt weliswaar voor dat deze overval een enorme impact op haar had en dat dit haar deed besluiten haar land definitief te verlaten maar ze zou pas in september 2018 haar land verlaten, hoewel ze na het incident nog steeds dreigtelefoons bleef ontvangen. Het is in deze door haar geschetste context niet geloofwaardig dat zij zelfs op dat moment niet overwoog om ergens anders te gaan wonen, bijvoorbeeld bij haar familieleden dichtbij Caracas (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 15 april 2019, p. 20). Haar verklaring, dat zij weliswaar in de gevaarlijkste zone woonde maar die goed kende terwijl zij andere zones minder goed kende, overtuigt allerm minst. Gezien de ernst van de door verzoekster beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat zij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Dat verzoekster na dit voorval bovendien ook nog tot september 2018 wachtte om Venezuela te verlaten, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij specifiek een doelwit zou uitmaken en reeds jarenlang werd bedreigd.

Niet alleen verzoeksters verklaringen over haar eigen gedrag zijn ongeloofwaardig, ook de werkwijze van de anonieme bellers is ongeloofwaardig. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Deze anonieme personen zouden zich van september 2016 tot september 2018 hebben bezig gehouden met u elke week twee tot drie keer op te bellen, louter om u, een vrouw van middelbare leeftijd, te intimideren door te zeggen dat ze wisten waar u woonde en u in het oog hielden (CGVS, p. 18 en 21). Uw bovenbuurvrouw [F.P.], die ook in ditzelfde artikel vermeld wordt en net als u op de Tasconlijst zou staan (CGVS, p. 14), zou dan weer geen enkele telefoon hebben gekregen (CGVS, p. 22) en ondanks uw bedreigingen nog steeds in hetzelfde appartement in Caracas verblijven (CGVS, p. 9). Deze manier van voorstelling, waarbij de anonieme bellers niets bekwamen behalve zelf enorm veel tijd te verliezen door u jarenlang wekelijks telefonisch lastig te vallen, kan niet overtuigen.”*

Het nietszeggend betoog dat zij alles heeft verteld wat haar is overkomen, doet geen afbreuk aan deze pertinente bevindingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij voor haar komst naar België werd bedreigd door anonieme bellers en vervolgd door de Venezolaanse overheden. Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekster niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en staat.

Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters uiterst beperkte politieke activiteiten, met name haar beweerde deelname aan een achttal betogingen, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoekster was verder geen lid van een politieke partij of organisatie (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 15 april 2019, p. 9). Zij kon tevens minstens driemaal Venezuela op legale wijze verlaten en terug binnen komen met haar eigen paspoort, zonder enig probleem te ondervinden. Deze elementen samen zijn een indicatie dat zij, hoewel zij in een nieuwsbericht verscheen en deelnam aan acht betogingen, niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar uiterst beperkte politieke activiteiten.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat haar politieke en sociale rechten net als haar recht op werkgelegenheid en gezondheidszorg worden geschonden omdat haar naam op de Tasconlijst staat, wijst de Raad op wat volgt. Gelet op de door haar afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten (AD CGVS, map met documenten; rechtsplegingsdossier, aanvullende nota), kan niet worden ontkend dat verzoeksters naam sinds 2004 op de Tasconlijst staat. De problemen die verzoekster in haar geval hierdoor zou hebben gekend of zou kunnen hebben in de toekomst, zijn evenwel niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. De commissaris-generaal duidt op goede gronden aan:

“U haalt een resem gevolgen aan gaande van het schenden van uw politieke rechten, uw recht op werkgelegenheid, uw sociale rechten en uw recht op gezondheidszorg tot repressie en onderdrukking (CGVS, p. 12, 13). U haalt specifiek aan dat deze schendingen teruggaan tot 2004 en duurden tot uw definitieve vertrek uit Venezuela in 2018 (CGVS, p. 14). In uw geval, rekening houdend met uw

specifieke omstandigheden moet er echter besloten worden dat er geenszins sprake is van een situatie van vervolging of ernstige schade door het feit dat uw naam op die lijst zou staan. Zoals hierboven reeds vermeld verliet u Venezuela tussen 2012 en 2018 verschillende keren, om onder andere driemaal naar België te komen in 2012, 2016 en 2017 (CGVS, p. 7-8). Toch keerde u telkens terug naar Venezuela. Dit op zich is reeds een ernstige indicatie dat de nadelen die u beweert te hebben ondervonden door uw naam op deze lijst in 2004 niet van die aard zijn dat ze kunnen aangemerkt worden als vervolging of ernstige schade en relativeert uw vrees dat dit in de toekomst zo zou zijn dan ook ernstig. Verder blijkt uit uw verklaringen dat voor zover u hierdoor in het verleden reeds problemen zou gekend hebben hierdoor, u er toch in slaagde om tussen 2004 en 2018 in het land te blijven en dermate comfortabel te leven dat u niet alleen in staat was om verschillende buitenlandse reizen te ondernemen maar tevens telkens terugkeerde naar Venezuela waar u wel degelijk steun kreeg voor de door u beschreven problemen. Zo zou u problemen gekend hebben met nierstenen, voor het laatst in 2015 (CGVS, p. 17), en niet naar een overheidsziekenhuis zijn kunnen gaan (CGVS, p. 17). In de plaats daarvan kon u wel terecht bij privéklinieken die u opvingen (CGVS, p. 17). U kreeg sinds 2016 de professionele begeleiding van een psycholoog, (CGVS, p. 4) die u vanuit Venezuela nog steeds opvolgt terwijl u in België bent (CGVS, p. 16). Qua voeding beweert u dat het voor mensen op de Tasconlijst onmogelijk is om voedsel te krijgen via de CLAP boxen (CGVS, p. 14) en dat alle winkelrekken leeg zijn (CGVS, p. 15). Nochtans slagen uw tante en neef die nog in Venezuela wonen en net als drie miljoen anderen ook op de Tasconlijst staan (CGVS, p. 13) er blijkbaar wel in om voeding te bekomen, volgens u omdat ze misschien wel meer mogelijkheden hebben omdat ze verder van Caracas wonen (CGVS, p. 15). In deze door u geschetste context verbaast het dan ook enorm dat u nooit overwoog om naar daar te verhuizen (CGVS, p. 15). Uw verklaring hiervoor, dat u altijd in Caracas heeft gewoond, relativeert de ernst van de door u beweerde problemen om voeding te bekomen voor mensen zoals u die op de Tasconlijst staan. U vertelt voorts dat u slechts éénmaal per week naar de supermarkt kon gaan (CGVS, p. 14), maar voegt er aan toe dat dit zo is voor iedereen in Venezuela (CGVS, p. 15) waardoor ook op dit vlak geen sprake is van een systematische discriminatie voor zij die op de Tasconlijst staan. Wat betreft uw recht op werkgelegenheid dat u zou verloren zijn door op de Tasconlijst te staan (CGVS, p. 5) moet er op gewezen worden dat u ondanks het feit dat u niet voor een overheidsjob in aanmerking zou kunnen komen, voor verschillende werkgevers werkzaam was en ook als freelancer grafisch designer werkte (CGVS, p. 5). Dat u niet voor een overheidsjob in aanmerking zou komen, is niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een niveau van discriminatie dat gekwalificeerd kan worden als vervolging of ernstige schade.”

De loutere verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat de Tasconlijst, later gekend als de ‘Maisanta List’, door de Venezolaanse overheid werd gebruikt om die personen die tegen president Chávez tekenden, te discrimineren, volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen directe betrekking op verzoekster persoonlijk en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Bovendien leest de Raad in het EASO-rapport van augustus 2020 dat deze Tasconlijst lijst of ‘Maisanta List’ een veel gebruikt instrument was in het Chávez-tijdperk. Deze lijsten worden niet langer gebruikt onder president Maduro en als ‘inactief’ beschouwd (p. 34).

Verzoekster moet een persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maken. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, slaagt zij hierin niet. Eenzelfde vaststelling geldt voor de in de aanvullende nota aangehaalde discriminatie omdat zij niet in het bezit is van een Carnet de la Patria. Gelet op verzoeksters individuele omstandigheden moet worden vastgesteld dat in haar geval, gelet ook op haar eerdere tewerkstellingen, het gemis van een Carnet geen beschermingsnood inhoudt.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op

de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

5.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan genegeerd worden; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie en wisselwerking van verschillende elementen en factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op wat volgt: *“U bent een hooggeschoolde vrouw die onder andere in de Verenigde Staten een hoger diploma heeft behaald (CGVS, p. 2), u heeft een eigen appartement in Caracas dat momenteel niet gebruikt wordt (CGVS, p. 7), u heeft nog familieleden in de buurt van Caracas die in het verleden reeds hulp hebben geboden waar nodig (CGVS, p. 15), uw vriendin [A.B.] die u in het verleden reeds aan een job hielp, woont nog steeds in Caracas (CGVS, p. 6) net als uw buurvrouw [F.P.] die samen met u in een artikel verscheen in 2016 (CGVS, p. 9), u kon het zich veroorloven om zich te laten verzorgen in privéklinieken (CGVS, p.*

17) en u laat zich nog steeds bijstaan door een Venezolaanse psycholoog terwijl u in België verblijft (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt dat uw zus en uw schoonbroer u vanuit België ook steun gaven en betaalden voor uw vliegtuigtickets (CGVS, p. 8). Toen u in 2016 naar België kwam, kon u zich zelfs een reis van twee weken naar Dubai veroorloven om daar een vriend te bezoeken (CGVS, p. 20). Zoals hierboven reeds vermeld, zou u verschillende nadelen hebben ondervonden omdat uw naam op de Tasconlijst stond maar toch besliste u telkens opnieuw om terug naar Venezuela te reizen nadat u naar het buitenland ging.”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk Caracas, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als

volgt: “Uw paspoorten, identiteitskaart, geboorteakte, document over burgerlijke staat, diploma’s, informatie over uw vlucht en de identiteitskaart en geboorteakte van uw zus hebben louter betrekking op uw identiteit die niet betwijfeld wordt in deze beslissing. De documenten die u neerlegt over de Tasconlijst, het nieuwsartikel waarin u vermeld wordt en de artikelen over de veiligheidssituatie in Montalban werden hierboven reeds besproken. De foto’s die u neerlegt van een stembiljet en van uzelf waaruit zou moeten blijken dat u vanuit België meestemde voor een referendum in 2017 zegt niets over uw mogelijke vrees of risico bij terugkeer. U legt tot slot nog een medisch rapport neer waaruit zou blijken dat u angsten heeft meegemaakt en hiervoor naar een psycholoog ging sinds 2016 (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dat u begeleid wordt door deze psycholoog vanuit België en dat deze psycholoog nog steeds zijn praktijk in Venezuela heeft (CGVS, p. 16). Hieruit kan afgeleid worden dat u ook na terugkeer naar Venezuela nog begeleid zal kunnen worden door deze psycholoog en aldus toegang heeft tot de psycho-medische gezondheidszorg in uw land van herkomst.”

7. In de mate dat verzoekster verwijst naar de “*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*” van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel “*depending on the circumstances of the individual case*”. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking “kunnen” komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op wat voorafgaat evenmin worden volgehouden.

De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES